

Ana Ristović

BUVE NA PIT BULU

Ovo je dan pesničke
postkoitalne depresije.
Ostaje mi da kažem –
do đavola sa tolikim brbljanjem,
i u poslednjoj knjizi previše pričah.
Na podivljaloj belini, množile su se reči
kao buve na zapuštenom pit bulu.

Pomislih – kako bi bilo lepo
izreći aforizam u samo jednoj pesmi:
držati na mudroj razdaljini lanca
velikog, čistog psa mešanca
što laje i na vlasnika, ali ga ne ujeda
i ponosno šetati gradom,
skrivena u njegovoj velikoj senci.

Dok mu brnjicu ne stavi
društvo za zaštitu ljudi
ili dok ga, po mojoj smrti
ne pokupe džangrizavi
književni šinteri.

AUTOSTOP

Sinoć sam bila autostoper –
zaustavila sam svoju dušu
na drumu klizavom kao đavolja sluz.

Pretvarala se da me ne zna, prokleta kuja,
i da joj je moje lice potpuno tuđe.

Umesto kilometara, prebrojavala je
moje kosti, kao da nabira tkanje
na kome moljčeve rupe
nastaju pre poslednjeg čvora i ruba.

Umesto benzina mešala je moju krv
sa gorkom sumnjom, i talog iluzija u limfi
sa iskustvom osetljive kože i trulih guma.

Moju iznurenost juga upotrebila je
za kroćenje ceste
između praznine koja pruža udobnost
i praznine koja se useca u kožu
poput tupog noža.

Sistem mojih bubrega iskoristila
za sopstvenu preradu Boga:
od tada mokrih samo mlaku krv.

A onda, kao mužjaci što odlaze u vojnu
u ime pozdrava, nevidljivim koncem
mi zašila brbljivu vulvu
da bih u njenom odsustvu
pozornije opažala svet.

Privezanu za gepek
šlepala je zajedničku prošlost –
zbunjeno jagnje što ne zna
vode li ga na ispašu ili na klanje.

I sa svakim kilometrom
otpadahu delovi kola –
ostadoše nam točkovi u blatu
i volan, zakucan za oblak.

Izrabljivala me, sopstvena duša:
na loše procene ponekad pristaješ sam.
I rekla mi: „Samaritanka sam, i zato te primih,
a vidim da gume lakše podnose
težu časa nego nas dve.”

A onda, stvorila tek promaju u meni,
ušavši mi na jedno i izašavši na drugo uho.
Kao da se nije ni dogodilo ništa.

Samo su se bubne opne malo zanjihale
poput krutih zavesa sobe u kojoj
dugo ne stanuje niko.

JEZIK, MOJ JEŽ

Ljubljanski taksisti se klade
da sam iz Ukrajine.
Na moje „Dobar dan“,
požele mi dobru noć-
moj slovenački miriše na jug il istok,
siguran užitak.

Beogradski misle
da dolazim iz užičkih krajeva:
otežem, tvrde, kao Morava pred sušu.
A oni oko stanice na koju siđem
zgužvana od puta, kažu
da mi Ć nije ko njihovo meko,
mora da sam Slovenka –
i pod povišenim pritiskom
taksimetar otkucava sve brže i brže.

I pitaju se, pod kojom firmom
vozim tanko telo, usijanu glavu,
čiji je mali kofer na kolenima i pod njim
čija kožna mini suknja,
čumez s namenom vedrom.

Čije je tvrdo DŽ na sandalama
privezano umesto kopče
i čija su dva glasna A iz imena
oko mojih ruku i vrata, umesto omče.

I pitaju se, a ne znaju:
moj jezik, brži od mene
je jež maratonac na 500 kilometara
kome bodlje rastu na unutra.

Kao zaverenici, sastajemo se
u bescarinskoj zoni, na pola puta:
naše su neme šume, gluva doba
u kojima ga mogu grejati u ruci.

Osudjeni jedno na drugo,
gramatičke revolucije preživljavamo ćutke:
ja, radost ponovo nađene dvojine,
on, strah od crnog imperfekta.

TOLARI I DINARI

Tolari i dinari se mešaju u mom džepu:
zenit sunca i pomračenje sunca
u istom času, na obe strane neba.

Second hand na beogradskim Terazijama
već dve godine prodaje moju kožu:
prozirnosti otkucavaju
poslednji časovi mode.

Krojačka radnja u Zemunu
pored mojih očiju nudi tri puta skuplje
dugmiće pokidane sa uniformi
pijanih generala.

Moja vulva plovi Ljubljanicom:
traži sušna polja, usahle plantaže
i nada se unapred plaćenom honoraru
za trajno navodnjavanje.

A moja glava je postolje
ukradenog spomenika:
istorija dobitaka i gubitaka
na kolenima, za samo jednu noć.

Dragi, imamo onoliko koliko mi treba
da kupim tromesečnu dozvolu
za vazduh tvoje zemlje.
I onoliko koliko nam traže
telefonski račun i kanalizacija:
protok različitih informacija
u istom smeru.

Sami svoje socijalno osiguranje
i carstvo kredita:
ti i ja, najmanja država na svetu,
sa revolucionarnim programom,
uvek u nacrtu.
Donekle srećni, jer ne ispunjavamo
sve uslove za uniju vazduha.

Možemo birati između prodaje
priče ili pesme, no isto je kao birati
između šok sobe i
odeljenja za intenzivnu negu.

Danas ćemo jesti papir sa umakom,
sutra već,
za paprenu depresiju.